

**LORRAINE BROWN**

# VABANEEMINE

**KAS ELU VÕIB JÄÄDAVALT MUUTUDA  
VAID SEKUNDI MURDOSA  
JOOKSUL?**



Originaali tiitel:  
Lorraine Brown  
Uncoupling  
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Kõik raamatu tegelased on välja mõeldud ja mis tahes sarnasus tegelike inimestega, olgu elus või surnud, on juhuslik.

Tõlkinud Iiri Sirk  
Toimetanud Kadi Möldri  
Korrektuuri lugenud Inna Viires  
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Lorraine Brown 2021.  
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E06411822  
ISBN 978-9949-82-931-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest  
[www.ersen.ee](http://www.ersen.ee)

*Minu isale, kellele see oleks tõesti rõõmu valmistanud.*



## *1. peatükk*

RONGI ILMA MEIETA väljumiseni jäänud minutite kerides tormasin Veneetsia Santa Lucia raudteejaama treppidest üles, püüdes püsida Si kannul, kes oli juba mitu meetrit eespool ja viskus jaama klaasuste vahelt sisse.

„Tule, Hannah,“ hüüdis ta ja kadus vaateväljast.

Oigasin summutatult, tehes siksakke umbes saja viiekümne turisti vahel, kes olid otsustanud, et see on ideaalne koht, kus hakata oma linnakaartidega kohmitsema.

„Vabandust,“ ütlesin neist mööda tõugeldes, hingamine katkendlik, süda rinnus pekslemas. Rongist mahajäämine ei tulnud kõne alla; see väljavaade olnuks mõeldamatu.

Kiirendasin sammu, higipiisad voolasid mööda selga alla ja immutasid läbi mu puuvillase kampsuni ning kogunesid teksade värvli vahele, mille kandmist ma selles üle kolmekümnekraadises kuumuses nüüd kibedalt kahetsesin. Olin arvanud, et see on nutikas valik: öösel on rongis kindlasti külm ja sellele vastavalt ma ka riietusin, kuid hetkel, juulikuu päike pea kohal lõõmamas, oli see ideaalsest kaugel.

Järgnesin Si'le jaama, üritades tal sabas püsida, tema blondid juuksed kord nähtaval, siis mitte. Mu kohver, mis ilmselgelt polnud mõeldud kiireteks manöövriteks, vajus külili või tagus mulle valusalt vastu pahklud. Tundus, nagu oleks kõik, mis on Veneetsias

toredat, kadunud samal hetkel, kui ma jaamahoone uustest läbi jooksin. Ma ei kuulnud enam veetaksosid üksteisele tuututamas ega saanud teha pilte päikesepeegeldustest Suure kanali veel. See oli asendunud lakkamatu kõnesumina, hullunult valjude itaaliakeelsete teadaannete ja ülekuumenenud väsinud laste ulgumisega. Oli suur pettumus, et see kaootiline fluorestsentsvalgusega betoonist jaamahoone võib rikkuda mu viimase mulje kaunist Veneetsiast.

„Sa oled liiga aeglane,“ karjus Si üle öla.

Ta ootas, kuni talle järele jõudsin, haaras mul käest ja tõmbas endaga kaasa. Pidin tobe välja nägema, kampsun selja taga lehvimas nagu superkangelase keep, kui mu poiss mind ebaviisakalt läbi ooteruumi vedas. Mu jalad polnud kunagi nii kiiresti liikunud, kui nüüd rahvasummast läbi vongeldes, mööda hirmuäratavalt pikkadest järjekordadest piletiaparatuuride juures, sest Si'l oli jätkunud tervet mõistust piletid enne Londonist lahkumist välja printida.

„Nii. Milline perroon?“ küsis ta hingeldades, laskis koti maha potsatada ja peatus nii järsult, et komistasin ta jalgade otsa ning pea-aegu lendasin tast mööda. Osa minust tundis tõesti soovi kogu asi sinnapaika jätta ja end lööduks tunnistada. Võiksime veeta veel ühe öö Veneetsias, süüa ruttamata õhtust, teha romantilise hilisõhtuse jalutuskäigu mööda Cannaregio tänavakesi, piirkonnas, milles uurimiseks meil polnud aega jätkunud. See tähendab, kui Si öde Catherine poleks järgmisel pärastlõunal Amsterdamis abiellunud. Ta poleks meile kunagi andestanud, kui oleksime hilinenud või – veel hullem – üldse mitte kohale jõudnud.

Panin käed hingeldades puusa ja vaatasin Si nägu, kui ta kesken- dus lahkuvate rongide tabloole, pomisedes endamisi: *Roma Termini*, *Milano Centrale*, *Verona Porta Nuova*. Mind üllatas, kui veatult ta Itaalia kohanimesid hääldas, oskus, millest mul tema puhul aimugi ei olnud.

„Amsterdam, perroon 5,“ ütles Si, heitis mulle pilgu ja haaras käest. „Läki, Hannah, ma usun, et jõuame.“

Panime jooksu, möödusime kohtadest nimedega Relax ja Caffè\*, mis pidi küll olema ironia. Si'le järgnedes pendeldasin läbi rahvasumma, püüdes vältida väikeste kohvrite ohtlikult varjatud rattaid, mis meid igal käänakul varitsesid.

„Oleme peaaegu kohal,“ hõiskas Si ja osutas milledegi meist eespool.

Meie rong, kaunistatud patriootiliselt Itaalia lipuvärvidega, hõljus rööbaste kohal, läikiv ja vagur, ukсед avatud ja otseku narritades: te võite jõuda, aga kas ikka jõuate? Si sirutas käe minust mööda, krabas mu kohvrisangast ja sprintis kohver kummagi käe otsas üles tõstetud. Õhku ahmides ja piinav piste küljes kallutasin end ettepoole nagu sprinter, kes asub finišijoont ületama.

Kõlas vile.

„Pagan,“ karjus Si. „Oota!“ hüüdis ta rongisaatjale.

Söötsime lähima vaguni poole. Si heitis kohvrid üle ukse ja lükkas minu trepist üles neile järele. Pöördusin kontrollima, kas ta järgneb mulle, krimpsutasin nägu, kui ukсед vastu teda kinni lajatasid ja tema edasitruugimise peale uuesti lahti kargasid ning siis lõplikult sulgusid. Peaaegu samal hetkel hakkas rong liikuma, esmalt vabisedes ja siis sujuvalt kiirendades, lipsates jaamahoone varjust välja.

„Kõik korras?“ küsis Si käeseljaga laubalt higi pühkides.

„Ma arvan küll,“ vastasin hingetult paremat külge masseerides.

Tõmbasin kampsuni seljast, sidusin selle ümber vöö ja toetusin vastu seina, liiga kurnatud, et hoolida selga pressivast tulekustutist. Kui ma käed ette sirutasin, märkasin akendest kumavas kuldses valguses, kui jumekaks need paari Veneetsia päikeses veedetud päevaga olid muutunud. Ja kuidas mu tavaliselt pruunid juuksed näisid olevat saanud nagu blondi puudutuse. Olime parajasti laguunidest ümbritsetud, eraomandis veetaksod kihutasid täiskäigul mööda vett, küllap edasi-tagasi lennujaama vahet. Need riistapuud maksid

---

\* Relax – lõõgastuma (ingl), Caffè – kohv (it). (Toimetaja märkus)

terve varanduse, mistõttu on ütlema tagi selge, et veetsin kogu reisi aja neid venivates veebussi sabades oodates kadedalt seirates.

Si kummardus, tõmbas kotiluku lahti ja pistis käe kotti, tõmmates aplombiga välja piletid. „Vähemalt üks meist on organiseeritud,“ ütles ta endamisi itsitades. „Tõsiselt, Hannah. Mida sa ilma minuta teeksid, ah?“

„Olen üsna kindel, et saaksin hakkama,“ pomisesin endamisi. Mul ei olnud tuju kuulata tema naljatavaid kommentaare selle kohta, kui saamatu ma olen.

Ta kuulis mind ja kallutas skeptiliselt pead. „Mitte meie viimase tunni kogemuste põhjal.“

Võiks arvata, et jätsin oma rahakoti meelega hotelli lähedal asuva tillukese kingipoe letile. Ma ei märganud selle kadumist enne, kui läksin veebussipiletite eest tasuma ja siis pidime muidugi tagasi sellele järele minema, sööstes läbi inimhulkade, põigeldes läbi vöökottidega turistide sillutatud teid mööda pikkamisi looklevatest hordidest. Kena tumedapäine kohalik tüdruk võttis leti alt rahakoti ja ulatas särava naeratusega mulle. Selleks ajaks, kui olime tagasi bussipeatusesse jõudnud, oli järjekord neljakordistunud. Pakkusin, et paneme oma viimased eurod kokku ja hüppame taksosse, aga Si oli ennekuulmatutele hindadele osutades kategooriliselt keeldunud. Võttes arvesse seda, millise rahahulga ta reisi peale siiani kulutanud oli, tundus imelik hakata just siin kokku hoidma.

Si tõsis ning sasis mu juukseid. „Me jõudsim ja see on kõige tähtsam,“ nentis ta.

Noogutasin ja võtsin kohvri, üritades selle käepidet pikendada, mille käigus mu sõrm selle vahele jäi. Krimpsutasin nägu ja pistsin sõrme valu leevendamiseks suhu. Si, kes polnud midagi märganud, lõi käeseljaga vastu nuppu, mis avas ukse järgmisse vagunisse. Järgnesin talle nagu lemming, astudes iga teine sekund kellegi varvas-tele ja muudkui vabandasin.

„Olemegi kohal,“ ütles Si reipalt, peatudes esimese klassi kupee juures, mille ta meile õndsuse pärast oli broneerinud.



Ootasin, kuni ta ukse lahti lükkas.

„Oih,“ ütles Si.

Piilusin üle ta õla. Kupees oli juba üks pere, noored inimesed ja väike poiss, asjad igal pool laiali, hulk värvikirevaid plastlelusid korratult põrandal.

„Vabandust, aga see on tegelikult meie kupee,“ ütles Si, näitas mehele meie pileteid ja pani oma koti territooriumi märgistamiseks maha. „Näete? Kupee 4, vagun H. Teie oma on äkki kaugemal?“

Mees pöördus ütlema midagi prantsuse keeles naisele, kes istus ülemisel naril, jalad üle ääre rippumas. Naisel oli üks neid siledaid, läikivaid, ideaalselt sümmeetrilisi soenguid, mis lõppes täpselt lõuajoone juures ning ma tõstsin instinktiivselt käe oma lokkide juurde, mis olid kuumuses sassi läinud ja krussi tõmbunud. Ootasime kohmaka valvsusega. Tundsin end pahasti väikse poisi pärast, kes peitis end nüüd häbelikult isa jala taha, aga asi polnud ju selles, et neil polnud kuhu minna, nad olid lihtsalt vales kupees.

Pika paberitega krabistamise ja sisistades vahetatud märkuste järel, mis olid mulle arusaamiseks liiga kiired, näitas mees Si'le ühte paberit. Kõõritasime seda üheskoos. Nende pilet nägi meie omaga identne välja: 19.20 Veneetsia-Amsterdam, vagun H, kupee 4.

„Ei noh, tore lugu,“ sisistas Si.

Ilmselgelt oli tegemist topeltbroneeringuga. Ja neil oli laps, nii et muidugi pidid nemad jääma paigale. Olin juba hakanud kahtlustama, et Si vihkas milleski allajäämist. Aasta üheskoos polnud kõiksuse seisukohalt pikk aeg ja meil oli teineteise kohta veel palju avastada, eriti nüüd, kui me korterit jagasime.

„Otsime siis reisisaatja üles, mis?“ ütles Si endale kindlaks jäädes.

„Kuidas soovite,“ vastas prantslane ja kehtas ükskõikselt õlgu.

Taandusin koridori. „Lähme, Si. Las jääb sinnapaika.“

Viimaks Si loobus ja järgnes mulle ning suundus otsejoones esimese töötaja juurde, keda nägime. Ta soovib teha ametliku kaebuse, teatas ta naisele. Naine selgitas (Si suureks meelehärmiks), et juba

rongis olles ei saa enam midagi ette võtta, et peame Amsterdami jõudes minema piletikassasse. Hoolimata veel ühest sõnelusest joogikäru lükkava stjuuardiga, maandusime lõpuks kahel standardklassi kivikõval istmel paar vagunit tagapool. Si vahutas vihast, kuigi teeskles vastupidist.

„Saame siin hakkama,“ ütles ta, üritades rammida oma kotti pea kohal olevale pakiriivulile, seejärel istme alla, kuni mõistis, et see ei mahu. Pöörasin põlved eest, et ta saaks minust mööda minna. Olin andnud talle aknaaluse koha, sest olin temaga korra varem rongis sõitnud ja mäletasin, kuidas ta lakkamatult kaebles selle üle, et inimesed „kogu aeg“ ta õlga müksisid. Pealegi teadsin, et niipea, kui ta end paika sätib, kustub ta nagu valgus ja oleks parem, kui ta aknale toetub. Ainuke häda oli selles, et olin siin nüüd kinni järgmised viisteist tundi ega saanud isegi aknast välja vaadates unistada või teha uduseid pilte mööduvast maastikust. Libistasin sõrmi piki viimastel päevadel peaaegu alaliselt kaelas rippuva kaamera rihma üles-alla, mõeldes, kas mul jääb aega Amsterdamis enne pulmi pool filmirulli täis pildistada.

„Anna andeks, Han,“ ütles Si ujedalt. „Milline segadus.“ Ta võttis mu käe ja masseeris põidla ja nimetissõrme vahele jäävat nahka. „See pidi olema maiuspala. Inimene saab kolmkümmend ainult korra elus, mis?“

Keerasin end näoga Si suunas ja võtsin ta näo käte vahele. „Kõik on hästi, Si. Päriselt. Mul on väga tore.“